

ПОБЕДА!

1945–2020

***Его
именем
названа
улица***

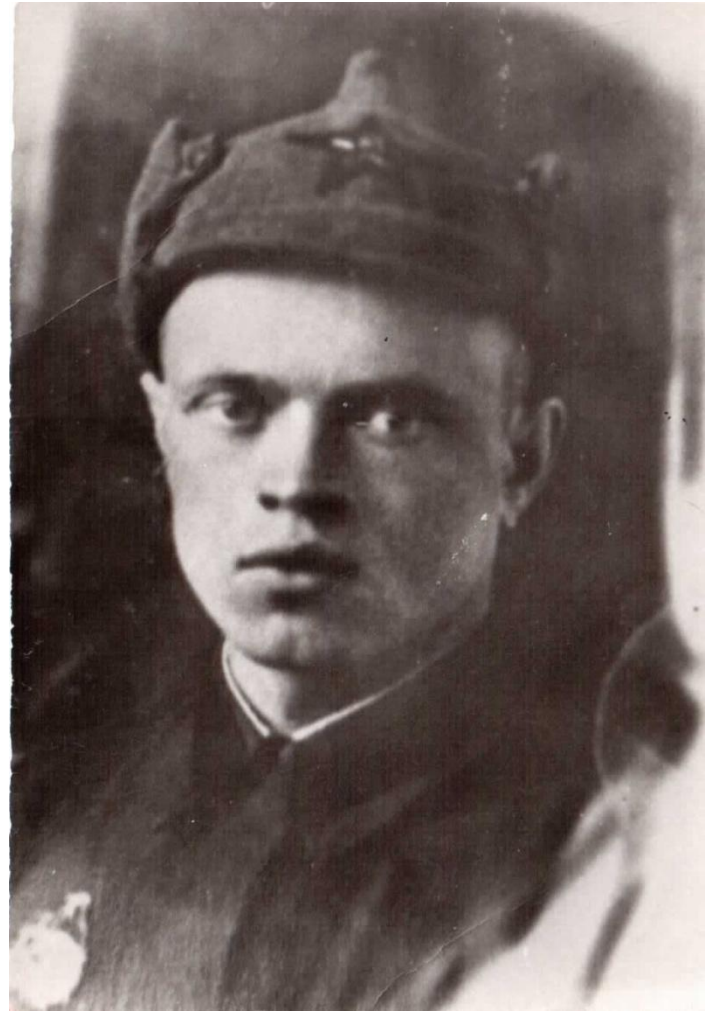

с Абаканово

ул.

Костромцова

**Герой
Советского
Союза
Костромцов
Пётр
Степанович
1914-1944гг.**

**Костромцов Петр Степанович
родился в 1914 году в селе
Никольское, Покровского
сельсовета,**

**Череповецкого района, издавна
жила семья крестьянина Степана
Поликарповича Костромцова.**

**В 1914 году в ней родился сын
Петр. Это был десятый ребенок
Костромцовых, и можно
полагать,**

**с каким трудом им удавалось
прокормиться. Родители и
подрастающие дети круглый год
трудились от темна и до темна,
а семья все равно жила
впроголодь, плохо одевалась.**

Просветление наступило лишь после Великого Октября. С приходом советской власти Костромцовы получили землю, а затем вступили в колхоз. Дети стали учиться. Петя закончил Ярцевскую школу, а затем поступил в Абакановскую школу крестьянской молодежи. В 1929 году он поступил в Череповецкий педагогический техникум. Здесь его приняли в члены ВЛКСМ, а вскоре избрали секретарем

комсомольской организации. За все время учебы, начиная с первого класса, Петя был в числе отличников, принимал активное участие в общественной работе. Он всегда старался сделать как можно больше и лучше, и к этому у него была своя причина. Из книг а больше всего из рассказов родителей, старших братьев и сестер он знал, как много горя и нужды перенесла семья до революции. Знал и о том, что только советская власть дала народу свободу, открыла путь к счастливой жизни, вывела его -Петра- и миллионы таких как он из мрака на свет. Все это юноша видел на примере своей жизни. Видел и радовался, стремился чем-то хорошим, полезным отблагодарить Советское государство и родную Коммунистическую партию за то, что они так много сделали и делают для улучшения жизни простого народа.

Закончив техникум, Костромцов уехал работать учителем Привалинскую начальную школу. С 1933 по 1936 год заведовал Алексинской начальной школой Череповецкого района, а затем учил ребят в семилетней школе села Заборье, Ефимовского сельсовета, Ленинградской области.

В 1939 году Петра Степановича призвали в ряды Советской Армии. Осенью того же года его часть выступила на защиту наших границ от нападения белофиннов. Красноармеец Костромцов принимал участие в прорыве «хваленной» линии Маннергейма, проявив при этом смелость и воинскую находчивость.

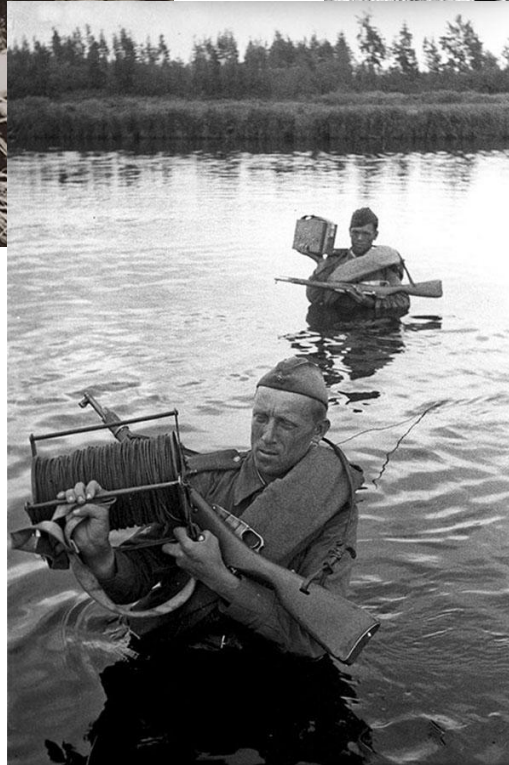
После разгрома финнов часть, в которой служил наш земляк, приступила к мирной учебе. Но ненадолго. В июне 1941 года на нашу страну ринулись бронированные полчища гитлеровских захватчиков, и Петр в первые же дни войны оказался на переднем крае. Начались кровопролитные бои...

Костромцов Пётр сражался с врагами под Сталинградом и Харьковом, Полтавой, освобождая от немецких фашистов земли Западной Украины и Белоруссии. В 1943 году Петра Степановича приняли в члены КПСС. Это придало ему новых сил и уверенности в победе.

Во время боев Пётр Степанович несколько раз, рискуя жизнью, под перекрестным огнем соединял порванные осколками мин и снарядов провода. Его мужественному примеру следовали солдаты отделения и бесстрашно продвигались вперед

Исключительную доблесть и отвагу проявил старший сержант Костромцов при освобождении города Вильнюса. Вокруг столицы Литвы гитлеровцы сосредоточили огромное количество войск и техники, намереваясь держать здесь длительную оборону.

Восьмого июля 1944 года войска 3-его Белорусского фронта прорвали укрепления противника, окружили крупную группировку его войск и через пять дней ликвидировали ее. В этих боях особенно отличилось отделение связи под командованием сержанта Костромцова. Под сильным артиллерийским и минометным огнем оно установило связь через реку между нашими войсками. В течение пяти дней, пока шла операция по уничтожению вражеской группировки, связь работала бесперебойно

За образцовое выполнение боевого задания командование при освобождении города Вильнюса и проявленные при этом личное мужество и отвагу Указом Президиума Верховного Совета СССР от 22 июля 1944 года старшему сержанту Петру Степановичу Костромцову присвоено звание героя Советского Союза.

Позднее в сражении за город Пасвалис, Литовской ССР Петр Степанович погиб смертью храбрых. В этом городе воину сооружен мраморный

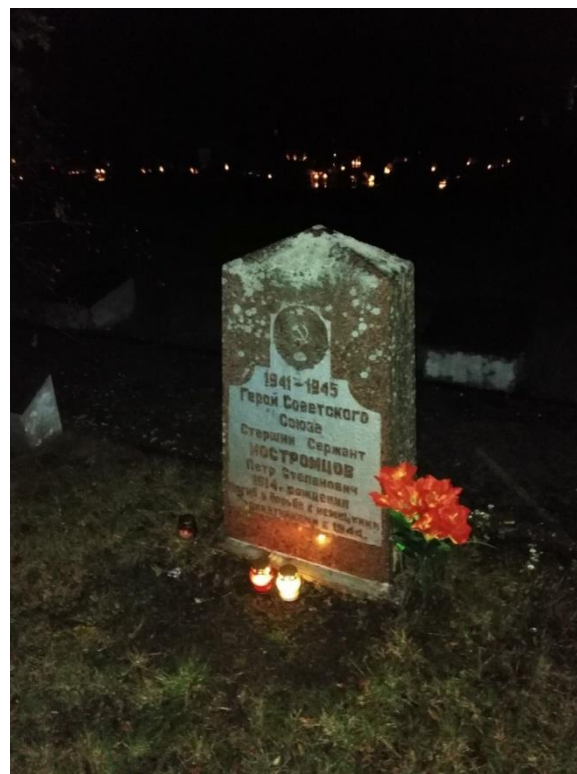
Позднее в сражении за город Пасвалис, Литовской ССР Петр Степанович погиб смертью храбрых. В этом городе воину сооружен мраморный памятник.

Афанасьев
Игорь Геннадьевич.
Двоюродный внук Петра Степановича Костромцова

Мы сейчас в Литве. Здесь идут дни поминовения. Все кладбища светятся тысячами свечей. Мы сегодня ходили к Костромцову. Здесь ходят вечером, поэтому так темно. На второй фотографии плохо видно стеллу, но свечи у ее подножия горят и у некоторых могил тоже.

nantį laišką, kad buvusiam mokytojiui Piotrui Kostromceviui už ypatingus nuopelnus suteiktas Tarybų Sąjungos Didvyrio vardas.

1943 metais apkasė jis priimamas į komunistų partijos eiles. Aplink griaudžiant pabūklams, kaukiant sviediniams, girdisi seržanto Piotro Kostromcovo giliai prasmingi žodžiai: „Už mūsų partiją, už mūsų Tėvynę, už mūsų bendrąjį reikalą ir gyvybės negailėsiu“.

Karo keliais Piotras įžengė į Lietuvos žemę. Lietuviški sodžiai, žalumynai, pamiškių vingiuoti upeliai kažkuo jam priminė gimtąją Vologdos sritį. Kalbėjosi jis su lietuviais valstiečiais, matė fašistų padarytas piktadarybes. Pykčiu degė didvyrio širdis, matant nuniokotus kaimus, miestus.

Išvaduotas Pasvalys. Nesulaukiamu sriautu Tarybinės Armijos dalys veržiasi pirmyn. Fašistai, beviltiškai gindamiesi, vietomis įstringa. Ataka po atakos. Vieno mėšio metu batalijoną, kuriame tarnavo Piotras Kostromcovas, žaibui aplėkė negera žinia: mūsų

je žuvo didvyris. Nusiėmė kovos draugai dulkėtus šalmus prie didvyrio kapo. „Atkeršysim už tavo, mūsų brangusis drauge“, savo brangiausią — gyvybę, kad Lietuvos žemės daugiau niekada netryptų vokiškasis barbaras.

Tarybų Sąjungos Didvyris Piotras Kostromcovas. 1939 metų nuotrauka.

J. Kazitėnas

Pasvalyje, karių kapinėse, palaidotas mokytojas, kovotojas, didvyris Piotras Kostromcovas. Nuo ankstyvo pavasario iki rudens ant jo kapo nevysta gėlės. Pasvaliečiai gerbia didvyrio atminimą.

Pasvalio vidurinės mokyklos pionieriai susirašinėja su Abakanovo vidurinės mokyklos, kur mokėsi didvyris, pionieriais. Tolinieji draugai savo draugovę pavadino didvyrio vardu. Pasvaliečiai pionieriai saugo surinktas žinias apie didvyrį, puošia jo kapą.

Pradė pirmasis pasaulinis karas. Luobi kareiviai grįžo į namus, grubiai ir garšiai susidorojantį kramtelių grumėjo carui. O Kostromcevi šeimoje už mūlo suvedavo situoni žmonas. Nors vaikūčių — kaip žirniuku, bet sumanus, darėsus ruoš valstietis Stepanas Kostromcovas niekada nepasakė: „Štai duonytė ir baigta, manykites patys“. Tai sunkūs, 1914 metais, Kostromcevi šeimoje sukryšė dar vienas baidelis. Pasakojama, kad kažkoks praeivis pasakė apie motajį Petją: „Tas tas karo vaikas“. Gal atsūkinimus, gal smuista jo neapavo... Žaliamuose skendė Niukosės. Ten, už kalvų, vingiuoją nerimstantis upelis. Nedidelis kaimo gajve žygiavo raudonarmiečiai. Gai į karą, gai į namus to madasi Petja netrujojo. Tik visam gyvenimui įsiminė karvė, kuris patikė jį virš galvos ir storu balnu pasakė: „Žiūrėk, sūnau, kokia Rusija didelė. Net galo, nei krašto nematyti“. Ir uždūnavo apie Volgą motinėje. Gerai sakoma, kad vaikytas papūdiui sūpėnais išrėdė į sūnį, Petja ir sapno, ir baldamuose matė didžiosios Rusijos karvę.

Pedėli Piotras su knygu ryšidėliu, takeliu pagal apy pasūfokimėdamas, bėgdavo Jacovo apyrynėje mokyklą. Mokyklos gerai sekėsi. Vėliau kelias vedė į Abakanovo darbo jaunimo vidurinę mokyklą. Kartą keturiolikmetis P. Kostromcovas užsiminė tėvui, kad jis nori mokyti toliau. Tėvas nepriitaravo. „Mokykis, sūnau. Jei mes prie caro nieko nelūmėmės, tai tau keliai atviri“.

Piotra kavyjo mokytojo profesija, badamas lakos vaizduotės, jis save matė mokytoju stambūnės mokyklos, ateptu krikštajauančių vaikų. 1929 metais penkioikametis vaikinas penzėje Čerepoveco pedagoginio technikumo slėkėsi. Sluose mokslo rūmose jis buvo priimtas į Slovengastis VLKJS eiles. O pradėjus metams šerikas technikumio pirminės kompiunimo organizacijos sekretoriumi.

Ir štai rankose diplomai. Sveikūs gyvenėdėdė. Piotras išvyko dirbti mokytoju į Privalovo pradinių mokyklą, nuo 1933 iki 1936 metų buvo Čerepoveco rajono Abakansko pradinės mokyklos vedėju, o prieš pasūnkian atlikti bilinos kareivės tarnybos, mokytojevo Leningrado srities Zaboljeje apyrynėje mokykloje.

1939 metais bičlialai, besdradarbial ir mokslavial Piotra Kostromcevi išlydi į Tarybinę Armiją. „Nepamąstysime, kaip prabėge tie keli metai, ir vėl busime kartu“, sakė jis. Tu pažū metū radėni karvė tu si kitomis Tarybinės Armijos dalimis Kostromcevo daliny buvo pasiūtas tarybinų slėnų apsaugos sustiprinimui TDRS — Suomijos pasienyje. Vėliau Piotras metū slėme rajone metu pirode daug kareivėliko išradimų ir drovas, praulėdėni ligitajū „Manerheimio linijū“.

Grįbes atostogu, P. Kostromcovas aplankė mokyklą, paspačėjo mokyklai viams apie frontą. 1941 metais vėl sugriauodė pabūdiat. Nuo pat pirmū karo dienū Piotras su gūdiū rankose pridašė šavo mokinėmū rašė: „Mokykltės gerai, o mes gijame Tėvyne...“ 1943 metais P. Kostromcovas priimamas į Komunistų partijos eiles. Karo kelias Piotras įžen-

RYTOJ—TARYBINIO JAUNIMO DIENA

Gal tu kasdien praeini Pasvalyje P. Kostromcevo gatve, gal tavo pionierių draugovė ar barys pava-

PRAEITIS

Pradė pirmasis pasaulinis karas. Luobi kareiviai grįžo į namus, grubiai ir garšiai susidorojantį kramtelių grumėjo carui. O Kostromcevi šeimoje už mūlo suvedavo situoni žmonas. Nors vaikūčių — kaip žirniuku, bet sumanus, darėsus ruoš valstietis Stepanas Kostromcovas niekada nepasakė: „Štai duonytė ir baigta, manykites patys“. Tai sunkūs, 1914 metais, Kostromcevi šeimoje sukryšė dar vienas baidelis. Pasakojama, kad kažkoks praeivis pasakė apie motajį Petją: „Tas tas karo vaikas“. Gal atsūkinimus, gal smuista jo neapavo...

dinti P. Kostromcevo vardu, galbūt nuėję į Pasvalio kapines, matai ir kelių marmurini paminklą P. Kostromceviui, galbūt toje mokykloje, kur tu mokaisi, sukauptas visas pluoštas medžiagos apie Tarybų Sąjungos Didvyrį P. Kostromcevi. Bei visa šita tas kaip įprasta, kad tarsi susitiepė į vieną visumą, tu negi nebespėjai susimastyti apie tą žmogų... Ir sūstaga laiškas — rašo P. Kostromceviui, galbūt toje mokykloje mokytūjį kaimo mokyklos mokytojų vardu direktoriaus pavadintojo. Su raudonaisiais pėdekais žada keletai dienų atvažiuoti. Tai bent svečiai Mintyse sūgyja kvėvė.

Kartu jungtis

P. Stravinskis nuotraukoje: svečiai iš Botovo vidurinės mokyklos kartu su Grigorijumi Kostromcevi ir mūsų kompiunimo rajone komiteto darbuotojais.

1939 metais bičlialai, besdradarbial ir mokslavial Piotra Kostromcevi išlydi į Tarybinę Armiją. „Nepamąstysime, kaip prabėge tie keli metai, ir vėl busime kartu“, sakė jis. Tu pažū metū radėni karvė tu si kitomis Tarybinės Armijos dalimis Kostromcevo daliny buvo pasiūtas tarybinų slėnų apsaugos sustiprinimui TDRS — Suomijos pasienyje. Vėliau Piotras metū slėme rajone metu pirode daug kareivėliko išradimų ir drovas, praulėdėni ligitajū „Manerheimio linijū“.

В нашей
школе
учился
Герой
Советского
Союза

КОСТРОМЦОВ
ПЕТР
СТЕПАНОВИЧ

СВЯЗИСТ

РОССИЙСКОЕ
ВОЕННО-ИСТОРИЧЕСКОЕ
ОБЩЕСТВО

